

DEMÀ
Josep Ramoneda

Salvador Cardús

Any nou, vells horitzons

En contra del que diu la versió oficial, des del meu punt de vista el Pacte Nacional pel Referèndum és un gest inútil en el camí per arribar a la independència. Pitjor: el suposat moviment estratègic per incloure els dirigents dels *comuns* en el procés –d'aquí que tot es posés al servei de la fotografia amb Ada Colau– no fa altra cosa que afegir ambigüitat a termes com *sobiranista*, que ara també abraça els que no volen la independència. Qui pot defensar sincerament un referèndum per perdre'l? Potser em falta visió política, però la independència és un objectiu tan colossal que només es pot aconseguir amb molta veritat, mirant-lo de cara i acceptant-ne els riscos, i no amb gesticulacions dilatòries i confusionàries.

DIC QUE EL GEST és inútil per tres raons fonamentals. La primera, perquè esperar un referèndum acordat és perdre el temps. Ja s'ha provat. I l'Estat ja ha dit, per activa i per passiva, que de cap manera. No se li pot retreure que de grat no es vulgui fer l'harakiri territorial. La segona raó és perquè els *comuns* també han demostrat a bastament que sempre tindran a punt un pretext per ajornar la ruptura amb l'Estat. Ara no volen posar límits temporals a la negociació, i després no trobaran bé la data per fer-lo i finalment ens encallarem amb la pregunta. I la tercera raó, i la de conseqüències més greus, és que el pacte trasllada la iniciativa del procés a un acord entre les direccions de les organitzacions polítiques i la pren de les mans de la mobilització popular. Qui ho diu que els votants dels *comuns* necessitin la benedicció de Colau o de Rabell per votar sí al referèndum?

A HORES D'ARA, qui no tingui clar que la independència només és possible amb una ruptura unilateral amb l'Estat és que, per acció o omissió, amb consciència o sense, la vol sabotejar. I ho fa en defensa dels seus legítims interessos polítics objectius. No estem parlant de convèncer o no convèncer amb més arguments, sinó de saber quins són els projectes polítics a mitjà i llarg termini de cadascú. Es diu que aquest pacte és "estratègic", que és com dir que ja sabem que no porta enlloc però que forçarà els altres a moure's de la seva posició. Però com que els altres també ho saben, probablement s'hi han apuntat també per estratègia, en aquest cas la contrària: la del poc revolucionari qui dia passa any empeny.

CRISTINA CALDERER

.....
El Pacte Nacional pel Referèndum és un gest inútil en el camí per arribar a la independència

LA INDEPENDÈNCIA de Catalunya mai no arribarà per un acord previ amb l'Estat que permeti procedir després a la ruptura. Al contrari, només pot ser resultat d'una ruptura unilateral amb l'Estat, en el millor dels casos seguida d'un acord per pactar els termes de la separació. Per tant, si es vol la independència per procediments estrictament democràtics, l'únic que cal és una majoria política. És a dir, la majoria dels que vagin a votar en un referèndum, o que votin partits que es comprometin explícitament a aconseguir-la. I no ens hauria de doldre dir-ho: si no hi ha majoria, si es perd el referèndum o no hi ha una majoria parlamentària capaç de guanyar-la, sentint-ho molt, és que no hi ha les condicions per proclamar la independència.

COM QUE NO DESCONFIO de la voluntat independentista dels que han promogut el pacte, he de suposar que l'han fet perquè no confien en aquesta victòria democràtica i la volen ampliar com sigui. Però el suport de la majoria no s'aconseguirà fent marrades com aquesta, sinó mostrant la màxima determinació. I des del meu punt de vista, aquest pacte fa el contrari: afegeix incertesa i confusió.

RAS I CURT: el pacte de divendres és la culminació d'un càlcul polític d'origen opac que ja va començar amb allò de voler avantposar un referèndum a la ruptura. Pel bé de tots plegats, només espero que els que han fet els números sàpiguen comptar més bé que jo.